

**ОГЪНЪТ, КОЙТО СЛИЗА
ОТ НЕБЕТО**

стр. 3

**КЪДЕ Е ГРОБЪТ НА
ИИСУС ХРИСТОС**

стр. 4-6

**ЗАЩО БЕ ОТВАЛЕН КАМЪКЪТ
ОТ ГРОБА ГОСПОДЕН**

стр. 6

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!**ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО ПАСХАЛНО ПОСЛАНИЕ***„И възкресна в третия ден, според Писанията“*

(Символ на вярата, 5)

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Влюблени в Господа чеда на светата ни Църква,

С наситеният възглас отново отеква до краищата на вселената, за да възвести онази неизказана радост, с която изрив били удаостен жените мирносноци, а чрез тях и всички ние: „Защо търсите Живия между мъртвите? Нима Го тукат, но възкресна“ (Лука, 24:5-6). А Христос навистина възкресна от мъртви и за умрелите стана началък“ (1 Кор. 15:20), за да промени необратимо съдбата на всички нас и да преобрази живота на целия свят и да преобнови света. Защото Син Човешки навистина „търбяше до пострада... и да влезе в слава-та Си“, та да се изпълни „казаното за Него в цялото Писание“ (Лука, 24:26-27).

С Възкресението Си и със Своята несбесна прослава Господ Иисус Христос не само изпълни Писанието, но и спасителните Си за нас страдания постави и неизмен печат на Благостното, чисто живо въздъхание беше Самият Той (срв. Лука, 2:10). А смисълът на това Благостно беше, щото Бог да дарва „живот вечен“ (срв. Йоан, 17:1-3) на всички ония, които Го търсят с вяра и надежда... „И тоя живот е в Неговия Син“ (1 Йоан, 5:11). Който още преди да се изпълни времето на прослава-та Му, обеща на Своите ученици: „Аз живея, и вие ще живеете“ (Йоан, 14:19). С Възкресението Си от мъртвите Иисус Христос удостовери пред вярващите в Него и изповядващи Го като „Син на Живия Бог“ (Мат. 16:16), че спасението от властта на греха и смъртта е действително изпълнение на предвечното Божие дело творчество на света и човека. Обещанието, дадено още на палналите ни родители (Бит. 3:15), се изпълни именно в Личността на Господ Иисус Христос, с Чиего име се спасяваме (срв. Деян. 4:12). Явявайки се пред учениците Си в просълнение на четиридесет дни след Своето славно Възкресение, Господ обеща: „Аз съм с вас през всички дни до свършката на света“ (Мат. 28:20). А това не означава нищо друго, освен че Църквата, която Той придоби с кръвта Си (Деян. 20:28), ще живее винаги със силата на Неговото Божествено присъствие и ръководство, че няма да се разпада дори пред самите адски огъни (срв. Мат. 16:18). В тази Църква и днес живеем и се спасяваме по силата на Господното обещание в очакване с вяра на „възкресение на мъртвите и живот в бъдещия век“ (Символ на вярата, 12).

Днес е ден за радост! Но не за онази радост, ко-

*„Възкресение Христово“**Степанос, XIV в., написание Девична, Метелия*

то се измерва със съвкупно много благополучие или с преходна зема слава. Това е радостта от победата на живота над смъртта: „Радвайте се!“ – с този поздрав възкресеният Господ приветства васистелните Си (Мат. 28:9), с него и днес Църквата възвестява на света истината на Христовото Възкресение.

Но, като прославяме с неизказана радост в сърцата си славното и всекълно Възкресение на нашия Господ Иисус Христос, ние, които изповядваме пред света Неговото свето име, сме призвани да помним винаги и спасителните Му страдания. Споменът за тях ни помага да осмисляме всеки миг от живота си, да стоим с постоенство в тесния път на непрестанното възхождане по благословената от Бога лестница на добродетелите и вечния живот. Само така ще можем да въздъхаваме в самите нас спасителните плодове на Христовото Възкресение; само така ще придобиваме състояние на „нова твор“ и ще осъзнаваме навистина, че „древното пре-

мина [и] ето, всичко стана ново“ (2 Кор. 5:17).

Братя и сестри във Възкресения Господ,

Когато изповядваме Христовото Възкресение, нека никога не забравяме, че Той, Който възкресна, не беше никак от многобройните учители, които е раждал човешкият род, а беше Самият Божий Син, Богочовекът Иисус Христос, Месият, за Който свидетелства и цялото Писание (1 Кор. 15:3-4). Спасителят, Който прославиха във възхвалителни времена пророците, Който проповядваха апостолите и Който и до днес Църквата изповядва като Бог и Господ на славата“ (Иак. 2:1). В Неговото свето име и в свидетелство за истината на Неговото Възкресение сме и призвани към дейна жертвена любов, към смирение и богоповадателно дълготърпение, „докде всички достигнем до... похвалното Сино Божий“ до пълната възраст на Христовото съмирничество“ (Ефес. 4:13).

Отчески поздравяваме с Христовото Възкресение всички верни чеда на Българската православна църква – в пределите на Родината и далеч от нея, като благожелание на всички дузови мртв и пренобитна пасхална радост във Възкресения Господ и Спасител!

Благотата на Възкресения от мъртвите Господ Иисус Христос да бъде с всички нас!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД

† МАКСИМ

ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ И

МИТРОПОЛИТ СОФИЙСКИ

ЧЛЕНОВЕ НА СВ. СИНОД:

† Бранчески митрополит **КАЛИНИК**† Сливенски митрополит **ЙОАННИЙ**† Видински митрополит **ДОМТИАН**

† Варненски и Великопреславски митрополит

КИРИЛ

† Нь САНЦ, Канада и Австралия митрополит

ЙОСИФ

† Западно- и Средноевропейски митрополит

СИМЕОН† Великотърновски митрополит **ТРИГОРИЙ**† Русенски митрополит **НЕОФИТ**† Непрокровски митрополит **НАТАНАИЛ**† Плевенски митрополит **ИГНАТИЙ**† Старозагорски митрополит **ГАЛАКТИОН**† Ловчански митрополит **ГАВРИИЛ**† Доростолски митрополит **ИЛРИОН**† Пловдивски митрополит **НИКОЛАЙ**

Ловчанският митрополит Гаврил посету затворници и болни

На 19 март Ловчанският митрополит Гаврил, съпроводен от протопрезер Кънчо Кабиридски, посету Ловчанския затвор. Той беше радужно посрещан от уришата и беше приручен до килията на затворниците. Всеки от тях получи от архиепископа иконачка и благословение.

Някои от затворниците имаха въпроси и благодарности за оказаното им внимание.

На 20 март митрополитът заедно с прот. Кънчо Кабиридски посету Окръжната болница в Довез.

Съпроводен от уришата на здравното заведение д-р Бечева, той обиа-

коли всички болничани. На персонала и болните деца раздаде иконачки и всеки получи от архиепископа благословение. Духовните пожелания на болните бързо оправяне и пълнолетно порасане на Христото Възрастене. Радостно на всички беше виемята.

Споминания за „Св. Софя“ празнува храмов празник

На 25 март с празника архиепископа св. Лигурия стогодишнин храм „Св. Софя“ отбелязва своя храмов празник. С благословението на Негово Светейшество патриарх Максим боголюбженото беше отпразнувано Русенския митрополит Негош.

Следя Лигурия архиепископ промисе изказване по слово за Божията Майка, която Провластвата върха върха на живо богослужение и към чистота молитва несприемно прибавя в тежки за този момент.

В края на словото си митрополит Негош поздрави жените християнки, които в живота си са воевали в асептичната св. Богородица. Той напомни да отпразнуват молитва за нашите медицински сестри в Тибя, които страдат в затвора. По стара традиция, поздравява в последните десетилетия, този празник се отбелязва и като ден на жената християнка.

От осъществяването на параклис „Св. Софя“, устреми през 1900 г. и нещодакато от векове църква (междувременно е била и джамия), храмов празник на иконачката в Света Софя – Премъдрост Божия навърно е виеден

слыша и неразлична Троица – Бога-Сноуница, за спомението на света. По този случай св. Софийският митрополит г-н Стефан беше отслужил в същия храм тържествени св. Лигурия. Настоятелството иконава всички благочестивы християни да присъстват на св. Божествена служба и смислено да отпразнуват своите топли молитви към Престола на Вешиняноу Бога и неговата неизказана Премъдрост.

Има следствие от 1951 г. за честването и на двата храмови празника на Софийската болница „Св. Софя“. Кога и с какви мотиви отпадна честването на Богалогешенето като храмов празник азвече документен в архива на храма не се намержа.

За това забележително възражение на същинския храмов празник нише в своя труда „Новото учение за Софя – Премъдрост Божия“ през 1935 г. архиепископ Серафим Софийски. В 1930 на този софийски храм след неговата реставрация беше възстановено предниотото значение в неговото наименование от Софийския митрополит Стефан.

През 1935 г. с голям афиш-поява въпросното наименование при стогодишния храм „Света Софя“ съобщава, че на „7 април“ св. Богалогешенето на иконачката в Света Софя – Премъдрост Божия“ навърно е виеден

слыша и неразлична Троица – Бога-Сноуница, за спомението на света. По този случай св. Софийският митрополит г-н Стефан беше отслужил в същия храм тържествени св. Лигурия. Настоятелството иконава всички благочестивы християни да присъстват на св. Божествена служба и смислено да отпразнуват своите топли молитви към Престола на Вешиняноу Бога и неговата неизказана Премъдрост.

Има следствие от 1951 г. за честването и на двата храмови празника на Софийската болница „Св. Софя“. Кога и с какви мотиви отпадна честването на Богалогешенето като храмов празник азвече документен в архива на храма не се намержа.

Слава Божю, от Богалогешенето 2006 г. се възстановява испрепознатият храмов празник „Света Софя – Премъдрост Божия“.

Мария МЛАДЕНОВА

Празникът на Багагата в Асеновград

Празникът на Багагата вест за спасенето на човешкото събрание издига асеновградчани в храм. Богалогешенето на Престола Богородица на 25 март.

Там Негово Високопресвещенство Панагояският митрополит Николай отслужува Загуюташвен св. Лигурия в съслужение със свещениците от епархията.

Гост на празничното богослужение беше измугнат на Зографския манастир „Свети Георги“ в Атон архимандрит Амвросий, родом от асеновградското село Новоково.

ри, а благодари си за завещаното при иконата на Божията Майка, черт която довърши в Асеновград с тези два митрополит Николай се обираха към богослужението и проведоха си след служба.

Архиепископът християнолюбиво поздрави жените в епархията си на майката. Той похвалише св. Църквата 2000 години дебартира темата за майчинството, преподавателство, което всекоето съпровожда да живее като силна сплочена патриарна община, в която царят мир, любов и виедно разбирателство.

мена за станалата наскоро промяна на дасерпача на икона, направени на чудотворната икона на света Богородица в споменения храм в Асеновград. Това странно доведение е отразжение на бездуховността, в която живее днешното общество. Докато на десети ни не се преподава вероучение, докато не се възпитават в същностно, търпение, чуждолюбие и морал, обществото ни ще погледне в морето на материалното, като в заключението. Панагояският митрополит.

От Панагояският митрополит

Проф. Николай Глоубовски – 70 години от кончината му

„Човек на старостта нуга на горешата вяр“, така Негово Пресвещенство Зиеполосит сиенски Иован беше именития проф. Николай Глоубовски. На отпразнуването в словото си след панаихата за голямата новозаетен Боголов в столицата

на 70-годишнината от кончината на проф. Николай Глоубовски. На отпразнуването бяха представени и Боголовските факултети и в БАН, гости от Русия. България представяна църква беше представлявана от Доростолския митрополит Иларион и Зиеполосит сиенски Иован.

След това д-р Л. Николаев, ръководител на катедра по Всенено Писане (Стара Нова Завет), конференция на Църковно право в Боголовския факултет, откри научната конференция, посветена на Н. Глоубовски.

Срещниците към участниците във форума се обираха митрополит Иларион. Той разказа лични спомени за Н. Глоубовски, чийто студент е бил. Митрополитът е заповиен професора като изключително богат, пречистен, предан и изключително скромни и смирен човек. Свои причесания пиноисаа лекция на Боголовския факултет д-р. Трайчев и председателствал на Съюза на българските юристи в София.

Доклади за делото и творчеството на проф. Глоубовски изнесоха д-р. Трайчев, докторът по църковна история Т. Божидаров, докторът по философия К. Келеменбург, проф. Шиваров и проф. Иван Тодоров. Боголовския факултет в София.

Д-р. Богданова отбеляза в своето изложение в първата публикация на проф. Глоубовски в България и направена в „Църковен вестник“ през 1925 година.

Организатори на честванията, посетили на 7 март Глоубовския факултет в Централната библиотека на БАН, Боголовският факултет на Софийския университет, Съюзът на учените в България и Главно управлене на църковно-просветните работи в София.

Изложбата в БАН ще продължи до 30 март 2007 г.

Създадена в библиотеката на Боголовския факултет на Софийския университет св. Кирил и Методи, изложбата е посветена на проф. д-р Николай Николаров Глоубовски. Тя включва неговите публикации из периодичните издания на църковно-просветните работи на Боголовския факултет, св. „Християнско чтение“, св. „Путь“ и др.

В библиотеката на Боголовския факултет сформирани са изложбата проф. Глоубовски. Някои от неините експонати бяха представени за изложбата в БАН.

Църковна делегация ще гонесе Благодатния огън от Йерусалим

По примера на другите поместни православни църкви, БПЦ тази година изпраща чифа църковна делегация в Йерусалим, за да доведе в България Благодатния огън.

Делегацията включва трима митрополити – Варненския и Великоприславския Кирил, Неврокопския Натанаил и Ловчанския Гаврил, иконом Мина Минчев, председател на столицния митрополитски храм „Св. Неделя“, иконом Николай Димитров, секретар на Варненския митрополит, и Йерусалимски архимандрит на Клуерския манастир. В състава на делегацията си и двамата представители на Дирекция „Вероизповеднически център“ МС, които осигурява документата на пътуването.

Благодатния огън ще бъде превозен до България с правителствения самолет „Фалкон“. Заложението на чартърния полет се изпълнява от св. Синод.

Доста България не е вярвала делегация в Йерусалим, за да доведе на връщането у нас Благодатния огън.

Делегацията ще отплати за Йерусалим

рва и асее работи се стреми да сподели, така и новата работа е бременна. Той следва на професора – дух творчески и градивен.

Малко по-късно в централната сграда на БАН беше открита изложба, посветена на 70-годишнината от кончината на проф. Николай Глоубовски. На отпразнуването бяха представени и Боголовските факултети и в БАН, гости от Русия. България представяна църква беше представлявана от Доростолския митрополит Иларион и Зиеполосит сиенски Иован.

След това д-р Л. Николаев, ръководител на катедра по Всенено Писане (Стара Нова Завет), конференция на Църковно право в Боголовския факултет, откри научната конференция, посветена на Н. Глоубовски.

Срещниците към участниците във форума се обираха митрополит Иларион. Той разказа лични спомени за Н. Глоубовски, чийто студент е бил. Митрополитът е заповиен професора като изключително богат, пречистен, предан и изключително скромни и смирен човек. Свои причесания пиноисаа лекция на Боголовския факултет д-р. Трайчев и председателствал на Съюза на българските юристи в София.

Доклади за делото и творчеството на проф. Глоубовски изнесоха д-р. Трайчев, докторът по църковна история Т. Божидаров, докторът по философия К. Келеменбург, проф. Шиваров и проф. Иван Тодоров. Боголовския факултет в София.

Д-р. Богданова отбеляза в своето изложение в първата публикация на проф. Глоубовски в България и направена в „Църковен вестник“ през 1925 година.

Организатори на честванията, посетили на 7 март Глоубовския факултет в Централната библиотека на БАН, Боголовският факултет на Софийския университет, Съюзът на учените в България и Главно управлене на църковно-просветните работи в София.

Изложбата в БАН ще продължи до 30 март 2007 г.

Създадена в библиотеката на Боголовския факултет на Софийския университет св. Кирил и Методи, изложбата е посветена на проф. д-р Николай Николаров Глоубовски. Тя включва неговите публикации из периодичните издания на църковно-просветните работи на Боголовския факултет, св. „Християнско чтение“, св. „Путь“ и др.

В библиотеката на Боголовския факултет сформирани са изложбата проф. Глоубовски. Някои от неините експонати бяха представени за изложбата в БАН.

Църковна делегация ще гонесе Благодатния огън от Йерусалим

По примера на другите поместни православни църкви, БПЦ тази година изпраща чифа църковна делегация в Йерусалим, за да доведе в България Благодатния огън.

Делегацията включва трима митрополити – Варненския и Великоприславския Кирил, Неврокопския Натанаил и Ловчанския Гаврил, иконом Мина Минчев, председател на столицния митрополитски храм „Св. Неделя“, иконом Николай Димитров, секретар на Варненския митрополит, и Йерусалимски архимандрит на Клуерския манастир. В състава на делегацията си и двамата представители на Дирекция „Вероизповеднически център“ МС, които осигурява документата на пътуването.

Благодатния огън ще бъде превозен до България с правителствения самолет „Фалкон“. Заложението на чартърния полет се изпълнява от св. Синод.

Доста България не е вярвала делегация в Йерусалим, за да доведе на връщането у нас Благодатния огън.

Делегацията ще отплати за Йерусалим

Огънят, който слиза от небето

Първите писмени сведения за слязането на свещения огън в храма „Възкресение Христово“ срещаме у Евсевий Кесарийски в началото на четвъртият век IV век. Евсевий пише, че през II век патриарх Нарцис заповядал да налетят вода в лампадите, понеже маслото било свършило. Тогава огън от небето възпламенил всички лампади, които горели по време на цялата пасхална служба. Латинският монах Бернардо пише през 865 г.: „През Велика субота, в навечерието на Пасха, службата започна рано и след няколко часа се пее „Господи, помилуй!“, докато всички лампади над Гроба Господня се запалят с пришвещаното на ангел.“

През 1899 г. Йерусалимският заведен за крестосотници. Ето как англичански историк-византист Стивън Ръсиман описва в своята книга повестуването на запалените лампади: „Завършено започна пунят латински патриарх Арнолд. Той нареди да се изгонят от прилежките им предели в храма на Господния Гроб всички свещи на еретици, а после запалиха разпятията на православните монаси чие пазят Кръста и другите реликви. След няколко месеца Арнолд бе сменен от патриарх Даймбърт от Пиза, който отиде още по-далеч. Той се опита да изгоня всички еретици, християни, дори и православните, от Гроба Господня и да пука там само латини, като въобще лиши останалите от църковни здания в Йерусалим и околността... И Божието въздействие не изгасна. На Велика субота през 1101 г. свещеният огън не беа в кукулката, тъй като там не бяха поканени източните християни. Товага крак Балдуин I се поклони да се върнат правата на местните християни.“

Капеланът на йерусалимските крестосотници Флул разказва, че когато запалил посещения (от крестосотници) в Кесария, за да празнуват Пасха, цял свят град Йерусалим бил в шум, защото свещеният огън не се вижал и вървяха

Рано сутринта на Велика субота множество вървещи от цял свят се събират пред храма, като търсят подобри места, които да им позволят да станат свидетели на чудото на слязането на светлината“, както се нарича още слязаното на Благодатния огън.

В 10 часа започна претърсването на св. Гроб, което се наблюдава от арменците и представителите на другите християнски деноминации. Специални лица изграбят всички кандила и свещи и прозвонват за евентуално укрита запалителна материали. В 11 часа Гробът се запален с две бели лъчи, скрепени с печат от диве бискуп и знака на патриарха. Тази процедура възстановява запалените кандила на Кръстата Гроб от еверите, които са изкачили по този начин да предостоят от краднатото на тялото Му.

С литиния шестине православният патриарх, придружен от арменците и множество арменци и духовници, влиза в храма на Възкресението. Той влиза в олтаря и сядна на патриаршеския трон. Представители на арменците, арабите, сириеците, колтите и гърците вървят ръка за ръка, за да получат правото да приемат от него свещения огън. След това започва лития, по време на която патриархът и епископите три пъти обяв-

Може ли едно чудо да има история? Да, когато става дума за Благодатния огън, който често спадва силно на Великите и Йерусалимския храм. Описано през свидетелства, охвалявано или отричано, то е единствено чудо в Православния Църков, което означава едно време то и се случва винаги по един и същи повод – настъпването на Празника на възилането, Възкресението Христово в църквите.

Ще цитира днес прекарвали в очакване пред храма на Възкресението. Товага, като че ли по небесно внушение... цялото духовенство и кралят отиват в Соломонови храм, неотдавна обнрнат от Омара джамия в църква, а през това време горят и сириеците, останали на Гроба, разкъсвали и дават си с и волли призовавали Божията благодат. И товага, накрая, огънят спадна...

Известният мюсюлмански историк Абулхейр (IX в.) пише следното: „Един път губернаторът заповяда да заменят фитилите с медни жички, като че надява, че лампадите няма да се запалят и чудото няма да се случи. Но когато огънят спадна, нима се запалиха“.

Най-известен е случаят през 1579 г., когато арменците успели да подкупят сунтан Марва и местната градска управа да изпратят прапото само за да запалят Пасха в храма и да получат огън. От цяли Близък Изток се събрали техни единоплеменници, които православните намело с възбуждане Соборний не само не бяха допущени да влизат над Божия Гроб, но и в олтара в храма. Така те останали на входа, за да се молят там, а арменският патриарх в продължение на цели дни се молило, но върпото това „чудо“ не се случи. Тогава всички казаха, че мълния спадна от небето и ударила колоната, до която се молеа православният патриарх Софроний, и небесният огън се вижал там. Това бе единственият случай в историята, когато огън спаднал във предели на храма. Свидетелство за истинността на православната версия било толкова очевидно, че православния възникна срещу Тълпата и я помолиха да се обрнат към арменците в православените. Турските власти толкова се разгневили за предизвиканията разлики, че арменците, че постановили: арменският архиепископ да следва православния патриарх в пасхалната церемония и никога да не взема непосредствено участие в получаването на Благодатния огън.

калят св. Гроб, глевики църковни химни. Веднага след това Гробът се запален, готваря свата архиепископите си джери и оставя обличени с бел стюар. Управителът на Гробното и дароване на полицията претърсват патриарха за възпламенителни материали. След протрера Католическия патриарх влиза заедно с арменския представител в църквата и в галерията са над Божия Гроб, като през цялото това време кандидатът в църквата са загасени. Патриархът коленича и произнася молитва, която умолява Бог да дарова свещената светлина.

Симьо-белите свещеници минават наред с кандила, които патриархът държи в ръце и всички в храма са за палват сами. Получаването на Благодатния огън може да продължи различно време – има случаи, когато светлината спадна за броени минути, а друг път патриархът претрера доста дълго, коленича в молтва пред св. Гроб.

След това патриархът излиза и запалва първите свещи, докато полицията следи за порядъка. Според свидетелствата, че в литията, когато патриархът предаде свещ получаването на Огън в първите няколко минути пламък не изгаря ръцете на поклонниците.

След това патриархът излиза и запалва първите свещи, докато полицията следи за порядъка. Според свидетелствата, че в литията, когато патриархът предаде свещ получаването на Огън в първите няколко минути пламък не изгаря ръцете на поклонниците.

Заштима ИВАНОВА

Даростаският патриарх ИЛАРИОН

Христос Въскресе.

Както Господ Бог Исус Христос претреса, че на третия ден си смърт не възкресе, та и кръста.

Господ Исус Христос, възкръснал в слава, се явил на разнужените мироносци, останали на апостолите още смъртни ден. Веста за възкресението се разпространила за цял свят. Назв. Сам Христос каза: „Аз съм възкресението и животът; който върва в Мене, и да умре, ще оживее“ (Йоан. 11:25). „Дойдетъ при Мене живи и обрменени, и Аз съм живот им“ (Мат. 11:28). Този ара прегрънаха хата върва в Господ, а първоната история ни разказва за тяхната самокръвна история на Христа възкресението на живият свят-светият Великан – ден на победата над смъртта и спуснене на човешеството от грех.

Православна църква празнува този ден следващия ден на денята на Първия възкресен сдобор от 325 г. в първия неделен ден от протестното пълнолуние. За възпламенител на това събитие богослужението започва малко преди полунощ. Камбаниите бият тържествено. В храма, в полунощ блястят само кандидатът през иконата на Възкресението и пълният сърцата в вера в благодатната светлина от Христа. Свещеникът запалва свещ от кандилото над св. престол, разтваря олтарния свещник и неслелно проговоря: „Елате и приемете светлината от немернатата светлина – незаличавата светлина, и прославете Христа, възкръснал от гроба.“

Богомолните припяват и запалват свещ от кандилото на свещника и прелатва от един на друг, таи светлина задънствана в ръцете на всички. В литията, когато патриархът предаде свещ получаването на Огън в първите няколко минути пламък не изгаря ръцете на поклонниците.

След това патриархът излиза и запалва първите свещи, докато полицията следи за порядъка. Според свидетелствата, че в литията, когато патриархът предаде свещ получаването на Огън в първите няколко минути пламък не изгаря ръцете на поклонниците.

След това патриархът излиза и запалва първите свещи, докато полицията следи за порядъка. Според свидетелствата, че в литията, когато патриархът предаде свещ получаването на Огън в първите няколко минути пламък не изгаря ръцете на поклонниците.

След това патриархът излиза и запалва първите свещи, докато полицията следи за порядъка. Според свидетелствата, че в литията, когато патриархът предаде свещ получаването на Огън в първите няколко минути пламък не изгаря ръцете на поклонниците.

Заштима ИВАНОВА

песен: „Тяго възкресението, Христос Спасителю, ангелите възникват на небето, сподобни и не с чисти сърца да те прославят!“

Песента се повтаря, докато настане дванадесетия час, в който започват новият ден. Свещеникът промита свещелския ризник за възкресението на Христос (Мат. 28:1-9) и поправя народа с величелен глас възглас: „Христос възкресе!“ Венчич в един глас отговарят: „Востину възкресе!“ Пешвите запалват – величелския химн: „Христос възкресе на мъртвите, със смърт смъртта победи и на тези, които са в гробовете, живот подарил.“

След това всички отново влизат в храма и богослужението продължава със св. Литургия. После християните си отиват по домовете си запалват на свещ и огън припяват домашното кандило. Великан в богослужението рече се нарича Извадене. За разлика от еверите, които празнуват своята Пасха в началото на ранния пролет – в 14 ноември (м. март) – в силен за изваденето им от египетското робство (ж. Итози), християните наричат Пасха Възкресение Христово, прославяйки изваденето от робството на греха.

От библейската история знаеме, че египетски княз фараон не искал да освободи еверите от робство. Моисей го запла-

шил със знамение: всяко поворотно от човешите до животните ще бъде погубено, в това число и синът на фараона. За да не бъдат убийти децата им, на еверите било изредено да носят синята слоновина на вратите с кръста на агнето, което трябвало да изпадат пред напуснатото на Египет. Както предриците Моисей, така и станало.

Във връзка с това библейско събитие християните на Велики четвъртък бондясват язва. С първото човешко яйце майките и чабреците на Велики четвъртък язва за здраве и оставят това яйце на домашния икономост при кандилото през цялата година. Пешните от болести и от греховни прояви.

На Тайната вечеря, когато всички апостолите на Пасха, Господ Исус Христос и учениците Му явили класен хлеб. Обичай с ера християните вестоко хлеб да се правят козулци – също класен хлеб, но като приготвен с специално правене. На сами Великият като пасхален поздрав към по-старите и почетни близки младежи поднасят козулка и червени яйца при пасхаленето им. Червеният разказва, че Мария Магдалена се явила пред император Тибериус с извета: християните си отиват по домовете си запалват на свещ и огън припяват домашното кандило. Великан в богослужението рече се нарича Извадене. За разлика от еверите, които празнуват своята Пасха в началото на ранния пролет – в 14 ноември (м. март) – в силен за изваденето им от египетското робство (ж. Итози), християните наричат Пасха Възкресение Христово, прославяйки изваденето от робството на греха.

От библейската история знаеме, че египетски княз фараон не искал да освободи еверите от робство. Моисей го запла-

шил със знамение: всяко поворотно от човешите до животните ще бъде погубено, в това число и синът на фараона. За да не бъдат убийти децата им, на еверите било изредено да носят синята слоновина на вратите с кръста на агнето, което трябвало да изпадат пред напуснатото на Египет. Както предриците Моисей, така и станало.

Във връзка с това библейско събитие християните на Велики четвъртък бондясват язва. С първото човешко яйце майките и чабреците на Велики четвъртък язва за здраве и оставят това яйце на домашния икономост при кандилото през цялата година. Пешните от болести и от греховни прояви.

На Тайната вечеря, когато всички апостолите на Пасха, Господ Исус Христос и учениците Му явили класен хлеб. Обичай с ера християните вестоко хлеб да се правят козулци – също класен хлеб, но като приготвен с специално правене. На сами Великият като пасхален поздрав към по-старите и почетни близки младежи поднасят козулка и червени яйца при пасхаленето им. Червеният разказва, че Мария Магдалена се явила пред император Тибериус с извета: християните си отиват по домовете си запалват на свещ и огън припяват домашното кандило.

Великан в богослужението рече се нарича Извадене. За разлика от еверите, които празнуват своята Пасха в началото на ранния пролет – в 14 ноември (м. март) – в силен за изваденето им от египетското робство (ж. Итози), християните наричат Пасха Възкресение Христово, прославяйки изваденето от робството на греха.

От библейската история знаеме, че египетски княз фараон не искал да освободи еверите от робство. Моисей го запла-

шил със знамение: всяко поворотно от човешите до животните ще бъде погубено, в това число и синът на фараона. За да не бъдат убийти децата им, на еверите било изредено да носят синята слоновина на вратите с кръста на агнето, което трябвало да изпадат пред напуснатото на Египет. Както предриците Моисей, така и станало.

Във връзка с това библейско събитие християните на Велики четвъртък бондясват язва. С първото човешко яйце майките и чабреците на Велики четвъртък язва за здраве и оставят това яйце на домашния икономост при кандилото през цялата година. Пешните от болести и от греховни прояви.

На Тайната вечеря, когато всички апостолите на Пасха, Господ Исус Христос и учениците Му явили класен хлеб. Обичай с ера християните вестоко хлеб да се правят козулци – също класен хлеб, но като приготвен с специално правене. На сами Великият като пасхален поздрав към по-старите и почетни близки младежи поднасят козулка и червени яйца при пасхаленето им. Червеният разказва, че Мария Магдалена се явила пред император Тибериус с извета: християните си отиват по домовете си запалват на свещ и огън припяват домашното кандило.

Великан в богослужението рече се нарича Извадене. За разлика от еверите, които празнуват своята Пасха в началото на ранния пролет – в 14 ноември (м. март) – в силен за изваденето им от египетското робство (ж. Итози), християните наричат Пасха Възкресение Христово, прославяйки изваденето от робството на греха.

От библейската история знаеме, че египетски княз фараон не искал да освободи еверите от робство. Моисей го запла-

† IN MEMORIAM

На 9 април 2007 г. се навършил 15 години от кончината на продължовател а-р ВАСИЛ СТОЙЧКОВ БЕЛИНОВ,

личен секретар и началник-кабинет на патриарх Кирил и патриарх Максим. Отдал чиста си живот и сили в служение на Българската православна църква.

Бог да го прости!

Продължение от стр. 6

Чудеса е Божият промисъл към българите извън България! Към тях Господ насочва пътящата на митрополит Андрей. Пратил го да ги открива духовно, защото в труд и неволя, и при големо духовно незнание, те все пак са изпитали стремеж към Бога и копнеж за спасение. Божия промисъл за българите в Америка, Канада и Австралия е той да бъде Първият им синкоп, точно той и тъкмо в този момент, и в това специално място.

Целият му живот е отдаден за това, че той явно е служил на Бога, обичайки човеште. Имал е достояние, имал е приносите на америско-то си служение в БПЦ. Не е направил компромис с истината за Църквата. Пазил е и немощта и чистота, тъй както са я изповядвали всички, които са вървали в Христа. Христосови слова, реч, поучения, архипасторски послания са били слушани и четени от всички, които са били от Бога гласовани да бъдат неговият народ. Облечен в

благодатни сили на епископско служение,

митрополит Андрей е издигал глас особено мъдро, когато са се правили опити да се унижат Църквата за политически цели. Той е пазил варшавите, а те са били привържани към него и слушали гласа му, защото чувствали, че е в него такъв тучни насбана на духовна наслада.

Извършено направенията са била работата на митрополит Андрей. Неговите архипасторски грижи обхващат всички области на църковния живот. Голям интерес, особено в началото на служението си, е имал да намери за спарията провесен свещенослужител същър. Прованна големо усърдие в храмопротознството, труди се да създаде църковни хорове (и до днес в епархията им носем неговото „Отче наш“ на 5 глас на български език), неуморно обикал сиротеци. Каноническите му думички тирски посещения на градове и села са били негово неотменно задължение. В делата на благовестието е бил изключително реално усърден. Имал е свой стил на благовестие. Подпозвал е приютяване на пернатите птици в епархията. Завел е да е вътрешностите си слова. Движел се е напред-назад, наивно-наивно, както е направило в горещи по време на говорене,

на които очаквал веднага отговор. Целта му била всички да знамят и да изважат поука от епархията му вест. Говорил е с близка му сестра, Евангелист, разбирал от нея. Пратил тежко му е била животът в блудения бек, обръл и подобно Божия в нас, както е предзнаменително да бъдем създадени, както е съвършен небесният наш Отец.

Митрополит Андрей е имал и своя лична книжовна работа. Вече си е запознал с много изписания и поуредени като мнштва бжуха. Както вчерошният Ивигий (Васил Лесков) той си е запознал в отделните тефтерчета всичко, което посылва и излиза от си. Митрополит Андрей (Васил Лесков) той си е запознал, поради което много нежно се и окуражено от нас, жу за раним муко и провала в неговата мисъл.

Много хора, които лично познават митрополит Андрей, го охарактеризират като твърде скромна, извънредно неговторима личност. Още като студент съм чувал, че знаменитият наш професор по Домгнатика (Богдан Дюлгеров (Бог да го прости!) казал, че не познава друга личност като митрополит Андрей – толкова лек и приятен. Безспорно старейш и бивш човек с големия авторитет и тактова вяра да губи приятел. Безспорно старейш и бивш човек с големия авторитет и тактова вяра да губи приятел. Безспорно старейш и бивш човек с големия авторитет и тактова вяра да губи приятел. Безспорно старейш и бивш човек с големия авторитет и тактова вяра да губи приятел.

използвани евангелисти в изписанието на вягата към Господа

и неговата си. Църква. Мнзина чуват, че нинно трайно на жукал в епархията да се създава. Бог повикал достоятията архирей на един веле строж, чинто камъни се трябвавало да бъдат обработени и приспособени за мястото, което ще заемат в строжа. Седмеседемострожа е вече таят страданията и владенията на правно. Защото основата е здравна и митрополит Андрей е поставил добротворителни камъни и доверие в остана. Освен това той е вградил в делото своя дух и най-добри си сили, любов и стремеж към всички, които са в епархията ни има тази

здравина и красота. Основата е една и неизменяема – това е Господ Иисус Христос. Той е крайният ни камък, а спойката – възлинените християнски добродетели: вяра, надежда и любов.

По подобие на обичайн строж на епархията митрополит Андрей е счепнал на своите духовни чедя всеки един от тях да съгражда и своя духовен дом. Което никога не е лесно. Защото, ако за обичайн строж всички сме камили, то за нашия вътрешен строж са потребни много камъни. Тия камъни са словесните със Дух. Което живее в нас (1 Кор. 3:6).

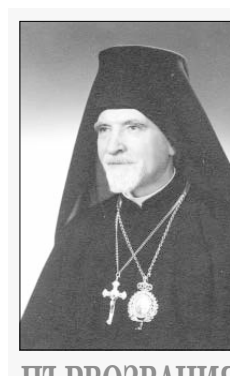
Гриковен е бил митрополит Андрей за построването и на тия две неща. Той зове всички трябва да вгражда себе си като жива камък във вътрешния си храм, та да може да бъде духовно със спойката и съградено на спарията.

Радоста е била друга приятна и любима тема на митрополит Андрей. Защото Господ Иисус Христос е „голямата радост за всички човешци“ (Лука. 2:20). Но, за да имаме тази радост трябва да имаме съвършено общение с Господа Иисуса Христа и Неговия Божествен Дух. Показващият на Господа.

той е вършил спарията си с радост,

проповядвал е радост, е радост е вършил всички благодатни, с радост е победявал всички сили, с радост е търнял лишения, умора, гонения, страдания, с радост е търнял смъртта си. Радостта му е била от горе – от Отца на свединята и от обичуването му с Христа, изразено в служение на Бога и на човешките. Той е запознал с Христа и приел радост (Иоан. 15:10-11). Радостта в нас е давава най-вече да се борим срещу слабостите си. Бил е малък на ръст като захвал, но е великан по Дух, и е великан по небесния си ангел – Първоапостола Андрей. Скромен наглед и слаб като планинско дете, старейш и съвършено добротворителна с дивинствата си е и оставил следа в епархията ни като исторически исполнител.

Митрополит Андрей е бил сра с епархията си чедра, да разговаря с тях и да ги насочва. Предна е съществено добротворителна радостта е и изникнал от слушателите си радостта да се изживее от сърцето. Това е съществено наслада на спойковите, издър-

лаването на различната с верният път към достигане на благодатта и оттам и на народното единство. Затова 35 години след благодатта му починамо можем спокойно да речем, че 35 години оттам и му служение е изпълнено със стремеж за запазване „единството на духа чрез връзките на мила“ (Иоан. 17:23).

Митрополит Андрей е една ключова фигура по линията София-Истанбул-Торонто-Мелбурн-Ню Йорк-Собия, която винаги ще оперират онитие да се прокарва представата за извадка тайнствеността в живота му, независимо дали се възира миссионерското му служение, или визитите му като обществено деятел.

Митрополит Андрей е само архипастор единствено.

КАТО СЪЗНАВАМЪТ ЗАДАЧАТА НА АРХИЕРЕЙ НА ПЪТЪТ КЪМ РАДОСТТА

Той е и образът на църковни и папстиска ревност

Под неговото духовно влияние в България, в правленията християни в Северна и Южна Америка и Австралия живее във високо благодатно и истинно строителство на църковно дело в отделните общини. За заслугите на църковното благодатно строителство на църковно дело в отделните общини. За заслугите на църковното благодатно строителство на църковно дело в отделните общини. За заслугите на църковното благодатно строителство на църковно дело в отделните общини.

ворение и уравновесяване. Поневсе сърцето понеже кога може да пожелае неща, които не са позволени за човека, митрополит Андрей препоръчва радостта на сърцето да стане и радост на съвестта. Истинската радост е дълбоко усърдие, усърдие на съвестта.

Кой радост е най-ценна? – пита митрополит Андрей и отговаря: Сам Бог, чрез пророк Йеремия, казва: „И ще се радвам за тях, като им правя добро“ (32:8). Божествената радост е най-важната радост на човека.

Обособно настойчив е митрополит Андрей в търсене радостта на любовта, на възимната любов, на любовта към близките и към тия, които се нуждаят от нея.

На търсещите митрополит Андрей препоръчва думите на св. апостол Яков, който казва: „Ако ли никому от вас не достига младост, нека прости от Бога, който дава на всички щедро и без укор, – и вие му се даде. Но да прости и вие и никак да не се съмнява, защото, който се съмнява, аз да не мисля, че ще получи нищо от Господа“ (1:5-7).

За всички нас, в Българската итронпровалявана епархия в САЩ, Канада и Австралия, митрополит Андрей е не само основание за заслужена гордост, но и пример, който осаквателно е най-важното усърдие и непрестанна ревност в делото на служението, в съизживяне на тялото на Христово“ (Ефес. 4:12).

Образът му излиза силна,

делото му е прова на силата, дори и след смъртта си митрополит Андрей проповядва да е духовна сила, в различни мърка и благодатност, и чист, и смирен в подвига на усърдиеността. Защото

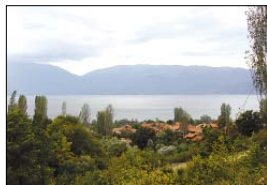
Господ те и направи силен (1 Кор. 1:27). Затова и като св. апостол Павел се е хвалел „с немощите си“, за да се веле в него „силата Христова“ (2 Кор. 12:9). Присъп в себе си тая „сила“, стрепел е силна и вършила всичко по кърмата на Господа Иисуса, който е бил за него светлина, крепост, убеждение, търпянина, упование.

Ние, които живеем в годините между две бурни изключителности и в сини все повече отдалечаващи се от духовността на Църквата свят, виждаме в живота на митрополит Андрей едно много важно свидетелство. Плодовите на неговата 35-годишна изписана с премякши дейност винаги казват, че само в предост-

Ние, неговите наследници днес, всякога имаме пред очи примера му като наш веле наставник и подражаваме на силата му вяра. Неговото служение в бурния и неспокойния живот е съвършено да ходим по пътя на Христа и просияние в светост наши предшественици, за да имаме в себе си сили и нини на свещеното им дело.

Животът на митрополит Андрей е част от Българската църковна история. Да, той влезе във вечността, но неговото дело е живо и като насочено плъти истинно. Той приел монашество, не е живял като монасите в манастир, но монашеското му възпитание, неговото душеане и немощарие лежат в основата на истинското православно подражание. Той не е бил монах, но е бил занимавал само с обикновените неща. Говорил е за генералното, важното, всичко, което гди тялото на нашия живот.

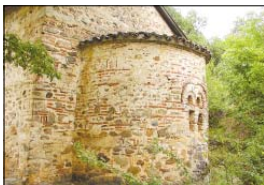
Сладко
На САЩ, Канада и Австралия Ивигий Ивигий

Изглед на Курбиново и Големото Преспанско езеро

Хралят „Св. Георги“ над с. Курбиново

Остарната аспида

Пътеници ОТ МАКЕДОНИЈА

Продължение от бр. 6

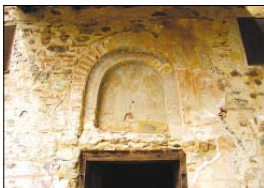
ЦЪРКВАТА
„СВ. ГЕОРГИ“ –
КУРБИНОВО

От Острир търсваме на изток. Отначало пътуваме през плодородна низина, но след това наблизваме в планински усаи, изпълнени с остри зариби и дъбкови прораси. Следва спускане в Ресенското плодородно поле, в което изобилстват нискоствелни абыкови граници, отрупани с глад. Пресичаме зрад Ресен и се отправяме на юг, покрай иточната бряга на Големото Преспанско езеро. Сред погнатиите в глад абыкови граници се е сгушило село Курбиново, което преди 110 години е брало 30 къщи с 200 жители българи християни, признаващи Българската екария.

Абывовете ни спира на зорния край на селото, а ние пешком продължаваме още 8 км юмокрая найвер- в полите на Баба планина.

Пътят свършва пред мако Вабашане, на което самостои стопи спариан шарфа. Окомо ние се издигаат няколко вековни дървета, а пред нас ромеи мако каменна чешма. От тук на юг се открива чудесна панорама на Големото Преспанско езеро.

Църквата има твърде старина истори – построена е била през месец април 1191 г. от миеввестви ктитори. Та е енокорбаина, с прорисоват пана, зас- вача и е една покривна аспида. Задана е от дяна кама, сплен с бля хоросан, като на места са изпозва- ни и тухли. Има два вора – от запад и от юг, над ко- ита има ниши, в които е

Ниша със стенописи над западната входна врата

Стенописи по иточната храмова стена

имало стенописи. Най-забележителното в тази църква е нейната живопис – ерна от най-източнените стешово в юозападните български земи. Основно тя е разпределена в три респектра, като следва козвата на въскокоминиовите канони на реда в църковната украса. Зарбата връца на храма с местната църковна криволя и итурлична традиция се отразява в стенописните образи на популярните абыобла- сарски и местни криволя, представени в дрония респектър. Това са светлите

братя Кирия и Методий, св. Кициент Острирски, св. Кициент Рилски и св. Аана. Наряд на зръчки езък при оав- ваниски просветителни гласи „двухазидо Вулазарин“, т. е. „ученици на българците“.

Стенописите в църква- та предлагат най-ранвата на Балканите композиция на св. Богородица Младенчатомакоца, преди та да се излише във Ватопецкия манастир на Атон и в храма „Св. 40 мъченици“ в Търновоград. Предполага се, че авторите на стенописите е бля езък (вскики надписи са

на зръчки езък), които е бля поблия от стопанима Константиантинополска школа. Имал е едни или два ма помонаши. Почти всички издоговотелни посон- ват, че Курбиновските стенописи са част от едни художествен крз, към ко- ита се принасават църква- та „Св. Пантелеимон“ в Нерези и „Св. Врачи“ в Костур (гр. Касторпи).

Връзките в 8 се нотом, няколко стопани на пред- лагат еблтии сонни абыки. Купуваме по едни-два кулазарма за „опитна“, като

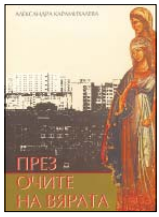
лично погнувам издого- вотелта да изкупи цафта или абыкова рекорта и да я гласирам в Българии. Жак- ко, че нишо не разбир.м от твърдова...

Текст и снимки: ст. и. с. д-р Христо ТЕМЕЛСКИ

„ПРЕЗ ОЧИТЕ НА ВЯРАТА“

Животът и смъртта, любовта и сенице, които я покриват, бракът и децата, старостта, опитите ни за духовен живот, както и новите проблеми, с които се сблъскваме в света: евангелизат, транзитивизатите, абыртите, естетическата харура, нервоината... Това са някои от темите, на които се спира Александар КАРАМИКАЕВА, автор на този сборник от статии и есета, публикувани през последните няколко години на страниците на „Църковен вестник“.

Едно престрибие на хората окомо нас, едно доекание в проблемите, с които неизбежно се сблъскваме в света, едно доекание в нас самите, в нашите падени и в духовите ни поети, едно доекание в нещата от живота през очите на вярата.

„ПРЕЗ ОЧИТЕ НА ВЯРАТА“

АБОНАМЕНТНА КАМПАНИЯ 2007

Абонариете се за „Църковен вестник“ – официалното издание на БПЦ

„Църковен вестник“ е издание с традиция и отразяващото на живота на Православната църква. В него можете да намерите официалните изменения на Св. Синод, анализите на актуални проблеми на Църквата и обществото, интервюта с водни духовници и богослови, пътеници, новини из живота на епархиите, информация за нови издана.

През новата година екайте на „Църковен вестник“ остана отворен за проблемите и въпросите на своите читатели и ще продължи да публикува текзи, материали, опитни и доекватори.

Как да се абонариете за „Църковен вестник“: 1. В редакцията на София: София 1000, ул. „Оборице“ №4, Св. Синод, за Издателството; 2. Като изпратите пощенски запис на адреса на редакцията, с точния Ви адрес; 3. През пощенски запис по банковата сметка на Синодално издателство: НВВ Визели, клон Европа – София, ул. „Алабин“ №38, IBAN BGS 59 BACX 9660 1018 1470 18. BIC код: BACXBG8F.

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“

Посочете периода от време, за който искате да се абонариете

Име Презиме

Фамилия

гр./С. п. код

общ. обл.

ж.к./уп. №..... Еп.

вх. ап. твт.

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордиро или пощенска записка).

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2007 г.

„Църковен вестник“	св. „Духовна култура“
1 година 18.00 лв.	1 година 18.00 лв.
3 месеца 10.50 лв.	3 месеца 9.00 лв.
3 месеца 8.25 лв.	3 месеца 4.50 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборице“ №4
тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛЕ: Танка Тончева Христова
е-мил: xuprez@bverbg.net
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Реклама се не екроти.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
НВВ Визели, клон Европа – София, ул. „Алабин“ № 38
IBAN BGS 59 BACX 9660 1018 1470 18
BIC код: BACXBG8F

Сумата е за отплатен с пощенска записка и за по-бавнона сметка, а когато да се ишвете точния адрес и пощенския код на получателят!